

Arrest

nr. 49 300 van 11 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 november 1998 het Rijk binnen en diende op 6 april 2010 een derde asielaanvraag in. Op 5 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Servië, meerbepaald uit Raška. Op 20 november 1998 diende u samen met uw toenmalige partner, Saban Krasnic (O.V.4.786.924), een eerste asielaanvraag in. Op 13 oktober 2000 nam het Commissariaat-generaal inzake deze asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State werd op 23 december 2002 de afstand van geding vastgesteld. Op 24 oktober 2002 diende u samen met uw toenmalige partner, Saban Krasnic, een tweede asielaanvraag in, die op 14 mei 2003

werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf en met bevel om het grondgebied te verlaten. Zes jaar geleden zou u van uw moeder telefonisch hebben vernomen dat ze ziek was. U zou op eigen houtje alleen zijn teruggekeerd naar Servië. Uw moeder zou op dat ogenblik in een ziekenhuis in Raška zijn opgenomen. Een week na uw aankomst zou uw moeder zijn overleden. Tijdens uw verblijf in Servië zouden Serviërs regelmatig stenen naar u en uw woning hebben gegooid. Een week na het overlijden van uw moeder besloot u terug te keren naar België. U zou tweehonderd euro aan een man van Roma-origine hebben gegeven om u met een vrachtwagen naar België te brengen. Een drietal jaar geleden zou u met een vriend, Zorge Bogdanovic, naar Frankrijk zijn gegaan. Hij zou erop hebben aangedrongen een asielaanvraag in te dienen. Omdat u niet wist wat u moest doen en u zwanger was van uw zoon, Fabian, zou u er een asielaanvraag hebben ingediend. Omdat u niet in Frankrijk wilde blijven, keerde u na de geboorte van uw zoon terug naar België. In België zou u een woning hebben betrokken die familieleden voor u betaalden. Toen u niet meer kon betalen, zou u door de eigenaar op straat zijn gezet. Uw familie weigerde u te onderhouden. Op 6 april 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U wil niet naar Servië terugkeren omdat u als Roma de Servische bevolking vreest. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 23 oktober 2008 in Raška, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 23 oktober 2008 in Raška, de Servische geboorteakte van uw dochter, Kasandra Jovanovic, uitgereikt op 28 oktober 2009 in Novi Pazar, de geboorteakte van uw zoon, Fabrizio Jovanovic, uitgereikt op 4 augustus 2008 te Antwerpen, een kopie van een adresregistratie op naam van Vanesa Krasnici, uitgereikt door UNMIK in Lepošavac op 8 februari 2006 en uw aanvraag tot regularisatie (d.d. 4 augustus 2008).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen, voornamelijk omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Kosovo en uw problemen in Novi Pazar. Door deze vaststellingen is uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen elementen aangebracht die de beoordeling van bedrieglijkheid konden weerleggen. Uw tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook bij uw derde asielaanvraag heeft u geen elementen aangebracht die de beoordeling van bedrieglijkheid kunnen weerleggen.

Integendeel, er dient heden te worden vastgesteld dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u in het kader van eerste asielaanvraag van 20 november 1998 beweerde dat u nooit hebt geweten wie uw vader was, verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag van 24 oktober 2002 dat uw vader Zorge Jovanovic heette (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken 30/11/1998 vraag 9 en verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken 30/10/2002 vraag 32). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bij uw derde asielaanvraag beweerde u dan weer dat uw vader Mosho Jovanovic heette (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelde u enkel dat u bij uw twee eerste asielaanvragen in de war was (gehoor CGVS p. 3). Deze uitleg is geenszins serieus of afdoende. Voorts verklaarde u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag dat u geen broers of zussen had (zie verklaringen DVZ 30/11/1998 vraag 32). Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het kader van uw derde asielaanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u wel een broer had, Goran Jovanovic (DVZ 30/10/2002 vraag 32 en gehoor CGVS p. 3). Voorts dient te worden vastgesteld dat ook uw opeenvolgende verklaringen over de geboorteplaatsen van enkele van uw vijf kinderen niet eensluidend zijn. Waar u bij uw tweede asielaanvraag tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw zoon Fabijan in Lepošavac (Kosovo) geboren was (Verklaring DVZ 30/10/2002 vraag 14), verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag dat uw zoon Fabian in Frankrijk is geboren (gehoor CGVS p. 4). Wat betreft de geboorteplaats van uw dochter, Vanesa, verklaarde u het volgende: tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag stelde u dat uw dochter Vanesa in Raška (Servië) is geboren, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw dochter Vanesa in België is geboren (gehoor CGVS p. 4). Gevraagd naar de geboorteaktes van uw kinderen, stelde u dat u geen enkele in uw bezit had. Gevraagd om de geboorteaktes van uw kinderen binnen een opgegeven termijn op te sturen, liet u na dit te doen (gehoor CGVS p. 4). Evenmin liet u mij de reden voor uw nalatigheid weten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bij uw derde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat u nooit in een ander Europees land dan België een asielaanvraag hebt ingediend (Verklaring DVZ 12/04/2010 vraag 35). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u dan weer toe twee tot drie jaar geleden eveneens in Frankrijk een asielaanvraag te hebben ingediend (gehoor CGVS p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat uw vingerafdrukken reeds op 14 januari 2004 – ruim zes jaar voor uw derde asielaanvraag – in Frankrijk werden genomen.

Over uw verklaringen aangaande uw beweerde terugkeer naar uw zieke en intussen overleden moeder in Servië, dient het volgende te worden vastgesteld: u verklaarde bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal zes jaar geleden naar uw zieke moeder in Servië te zijn teruggekeerd. Een week na uw aankomst zou ze zijn overleden. Een week later zou u zijn teruggekeerd naar België. Na dit bezoek aan Servië zou u er nooit meer zijn teruggeweest (gehoor CGVS pp. 2-4, 6-7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u ongeveer een jaar geleden naar uw zieke moeder in Servië terugkeerde en na haar overlijden terugkeerde naar België (Verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken vraag 36). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, die de kern van uw relaas en uw huidige vrees uitmaken, herhaalde u enkel dat u al zes jaar in België verbleef en niet meer in Servië bent geweest nadat uw moeder overleed. Die verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat blijkt dat u de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen voor akkoord ondertekend hebt. Bovendien kan er geen sprake zijn van een misverstand, gelet op het feit dat uw antwoorden werden gereconstrueerd aan de hand van concrete feiten zoals de periode van uw asielaanvraag in Frankrijk. U verklaarde hierover dat het bezoek aan uw moeder hieraan vooraf ging (gehoor CGVS p. 6).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Hoe dan ook, u stelde bij een terugkeer naar Servië er niet te kunnen wonen omdat u bang bent voor de houding van de Servische bevolking ten opzichte van de Roma (gehoor CGVS p.10). De door u ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Servië is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Servië dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Er bestaat in Servië bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs kunnen enkel uw identiteit en nationaliteit staven. Deze worden door mij niet betwist. De geboorteakte van uw oudste dochter, Kasandra, bevestigt enkel uw verklaringen dat ze in Servië is geboren, wat evenmin ter discussie staat. De door u neergelegde kopie van een attest van UNMIK op naam van uw dochter, Vanesa, betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken. Bovendien is het merkwaardig dat u een attest neerlegt waarvan u de oorsprong niet kent. Gevraagd of u over UNMIK heeft gehoord, bleek u niet te weten dat het om de Interim Administratie van de Verenigde Naties in Kosovo ging, een instantie die tot aan de onafhankelijkheid van de Republiek Kosovo instond voor het afleveren van documenten aan inwoners van Kosovo (gehoor CGVS p. 7). Het door uw raadsman opgestelde verzoek tot regularisatie van 4 augustus 2008 kan enkel uw verklaringen bevestigen dat u een verblijfstitel aanvraagde op basis van uw langdurig verblijf in België, maar kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uit het

verzoekschrift blijkt immers dat uw verklaringen over de geboorteplaatsen van uw kinderen en uw verblijfsperiodes in België niet overeenstemmen met de door u afgelegde verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Volgens het verzoekschrift zouden uw vijf kinderen allen in Antwerpen zijn geboren en zou u steeds onafgebroken in België, zij het op illegale wijze, hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel werpt verzoekster de schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoekster wijst op rechtspraak van de Raad van State in geval een beslissing met machtsoverschrijding is genomen en meent verder dat onderhavige bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht zoals voorzien bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoekster wordt niet gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekster voert als eerste, tweede en derde onderdeel van het enige middel een schending aan van de het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en verwijst tevens naar machtsoverschrijding. Het aangevoerde eerste, tweede en derde onderdeel van het enige middel als ook de vermelding van het begrip machtsoverschrijding komen er enkel op neer zeer summier te poneren dat verzoekster het oneens is met de bestreden beslissing. Verzoekster zet nergens concreet uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen door de bestreden beslissing geschonden worden. Voor zover al ontvankelijk, zijn deze onderdelen kennelijk ongegrond (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.4. In een vierde onderdeel van het enig middel wordt de motiveringsplicht aangevoerd.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekster blijft louter theoretisch en licht niet toe waarom "de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is", noch welke motieven "onjuist, juridisch onaanvaardbaar of onwettig" zijn.

2.6. Verzoeksters bewering dat er geen motieven zijn opgenomen in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire bescherming berust op een onzorgvuldige of verkeerde lezing van de beslissing waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster in het kader van haar drie asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de kern van haar asielrelaas. Waar verzoekster zich beroept op de

algemene situatie van Roma in Servië, erkent de commissaris-generaal dat Roma te kampen hebben met achterstelling op verscheidene vlakken wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, maar stelt *“De door u ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Servië is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”*. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoekster weerlegt de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing niet en brengt ook thans geen enkel argument, gegeven of tastbaar stuk aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, of waaruit zou kunnen blijken dat zij wel in aanmerking zou komen voor erkenning als vluchteling of toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeksters betoog ter terechtzitting dat haar kinderen door *“de jeugdrechter geplaatst zijn”* en zij *“niet alleen naar huis kan gaan”* is in onderhavige procedure irrelevant nu deze plaatsing volgens de ter terechtzitting getoonde documenten enkel het gevolg was van verzoeksters handelwijze in België. Bijgevolg blijft de beslissing in zijn geheel staande. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK